

Arrest

nr. 40 724 van 24 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 januari 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 januari 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 april 2009.

1.3. Op 14 mei 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 11 december 2009 ging de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Op 22 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiietische moslim afkomstig uit Beirut. In november 2008 stelde O.(...) J.(...), uw baas in de boekhandel waar u werkte, u voor om tegen betaling informatie te verzamelen over de nabij uw thuisadres gelegen hoofdzetel van "Hezbollah". Ook vroeg hij u om informatie te verzamelen over uw familielid A.(...) M.(...), die verantwoordelijk is voor de veiligheidsdienst van "Hezbollah". Gedurende de hierop volgende tien dagen maakte u verschillende foto's van de hoofdzetel van "Hezbollah" en speelde deze aan uw werkgever door. De volgende vijf dagen vergaarde u informatie over het doen en laten van A.(...) M.(...) en overhandigde de betreffende foto's aan uw werkgever. Voor uw diensten ontving u vervolgens vierduizend dollar. Toen u op 30 december 2008 aankwam op uw werkplek vernam u van verschillende buurtbewoners dat uw werkgever wegens collaboratie met de Israëlische inlichtingendienst aangehouden was. U vreesde eveneens aangehouden te worden en dook onder in de woning van uw vriend G.(...) F.(...). Deze meldde u dat hij op televisie had gezien dat uw werkgever samen met zes andere vermeende spionnen aangehouden was. Op de avond van 30 december 2008 contacteerde G.(...) F.(...) uw ouders en vernam zo dat de inlichtingendienst van het Libanese leger u opspoorde en uw thuisadres bezocht. Daarnaast vernam G.(...) F.(...) van uw ouders dat aanhangers van "Hezbollah" u eveneens opspoorde en uw thuisadres bezochten. Op 2 januari 2009 contacteerde G.(...) F.(...) uw ouders een tweede keer en vernam zo dat de inlichtingendienst van het Libanese leger die dag een volgende keer uw thuisadres bezocht. Daarnaast werd uw thuisadres dagelijks door aanhangers van "Hezbollah" bezocht. De volgende dag vluchtte u, gebruikmakend van een vals paspoort, via de luchthaven van Beirut naar Parijs. U reisde door naar België en vroeg hier op 14 januari 2009 asiel aan. Via G.(...) F.(...) vernam u inmiddels dat uw broer F.(...) in maart 2009 aangereden werd door een wagen die vaak gebruikt wordt door aanhangers van "Hezbollah". De knie van uw broer raakte hierbij gebroken en hij diende geopereerd te worden. Daarnaast wordt uw thuisadres dagelijks bezocht door aanhangers van "Hezbollah" die u opsporen.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt immers ondermijnd door het ontbreken van een aantal cruciale bewijsdocumenten en door de vaagheid van uw verklaringen.

Zo dient te worden vastgesteld dat u ondanks het feit dat u reeds documenten liet nasturen uit Libanon geen begin van bewijs weet voor te leggen van de aanhoudingen van uw superieur O.(...) J.(...) en/of van de andere leden van het spionagenetwerk waartoe deze behoorde. Gelet op het feit dat u verklaarde dat over deze aanhoudingen in het televisiejournaal bericht werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.9) is zulks bevreemdend te noemen. Er mag immers aangenomen worden dat over deze opzienbarende spionagezaak niet alleen op televisie maar ook in andere media bericht werd. Uw onvermogen om hiervan een begin van bewijs voor te leggen ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen op fundamentele wijze. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven een rechtstreeks gevolg zijn van de ontmanteling van dit spionagenetwerk ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van heel uw asielrelaas aanzienlijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw beschrijving van de dagelijkse bezoeken van "Hezbollah"-aanhangers aan uw ouderlijk huis erg vaag is. Zo weet u niet of het steeds dezelfde "Hezbollah"-aanhangers zijn die uw ouderlijk huis bezoeken en weet u evenmin met hoeveel deze belagers zijn wanneer ze uw thuisadres bezoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Zulks roept twijfels op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas, temeer daar het weinig aannemelijk is dat "Hezbollah" een dergelijke inefficiënte en tijdrovende opsporingsmethode gedurende verschillende maanden zou volhouden.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend

conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd.

Het door u neergelegde schrijven opgesteld door de "mukhbarat" van het ministerie van defensie Al Yarza wijzigt deze vaststellingen niet. Dit document is immers louter een kleurenkopie waarvan de authenticiteit niet vaststaat, werd daarenboven op onnauwkeurige wijze gedateerd en laat de redenen waarom u opgespoord wordt onvermeld. Het door u neergelegde schrijven dat opgesteld werd door het veiligheidscomité van "Hezbollah" in Beirut, wijzigt voorgaande vaststellingen evenmin. Dit document is immers louter een kleurenkopie waarvan de authenticiteit niet vaststaat en daarenboven heeft u er geen idee van hoe uw vader dit document bekam (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Het op 14 februari 2009 gedateerde politiedocument waarin aangegeven staat dat uw broer F.(...) gewond raakte nadat hij door een wagen aangereden werd, wijzigt bovenstaande overwegingen evenmin. Dit document biedt immers niet de minste aanwijzing over de identiteit van de bestuurder die uw broer aanreed en kan dus niet aanzien worden als een begin van bewijs van uw bewering dat aanhangers van "Hezbollah" uw broer aanreden. De kopie van uw rijbewijs biedt slechts een aanwijzing van uw identiteit. De attesten betreffende de medische behandeling die u in België kreeg, wijzigen bovenstaande vaststellingen evenmin. Deze documenten bieden immers niet de minste aanwijzing over de oorzaak van de medische problemen die u ondervindt. De Resolutie van het Europees Parlement van 22 mei 2008 over Libanon die u na uw gehoor op het CGVS nog neerlegde, kan ten slotte ook helemaal niets afdoen aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen, noch aan de door het CGVS gehanteerde informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de begrippen "gegronde vrees" en "vervolgning" en over de wijze waarop deze elementen dienen te worden beoordeeld. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met de genoemde elementen en principes doordat de elementen van zijn vrees voor vervolging niet op geldige wijze werden ontkracht, de bestreden beslissing op geen enkele wijze verwijst naar pertinente bronnen die werden gebruikt om de gegrondheid van de bestreden beslissing aan te tonen doch het CGVS genoeg neemt met een enkele verwijzing naar "de informatie toegevoegd aan het administratief dossier" zonder te verduidelijken welke elementen uit die informatie precies toepasselijk zijn op verzoeker en niet op geldige wijze wordt weerlegd dat verzoeker mogelijk een risico kan lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 juli 1991 (lees: 29 juli 1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een gebrek aan motivering van de weigering van toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de schending van het principe van het "voordeel van de twijfel" voor de asielzoeker en een partijdige en gedeeltelijke lezing van de verklaringen van verzoeker, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nauwelijks aandacht schenkt aan de feiten die ten grondslag liggen aan zijn asielaanvraag en enkel gemotiveerd wordt aan de hand van enkele zogenaamde vage verklaringen, welke argumenten naar het oordeel van verzoeker niet van aard zijn om zijn relaas ongeloofwaardig te maken. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal niet onderzoekt of voldaan werd aan de voorwaarden voor subsidiaire bescherming doch neemt hij eenvoudigweg een negatieve beslissing. Verzoeker betwist de conclusie van het CGVS dat de situatie in Libanon op dit ogenblik niet van die aard zou zijn dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld zou bestaan en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang zou zijn. Verzoeker verwijst hieromtrent naar de Resolutie van het Europees Parlement van 22 mei 2008 over Libanon, welke als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd en waarin het Europees Parlement ten zeerste verontrust is over het escalerende geweld in Libanon en over de institutionele situatie in het

land. Hierbij wordt verwezen naar recente gewelddadige conflicten tussen Hezbollah en andere milities in Beiroet en in andere delen van Libanon en naar het geweld dat is opgelaaaid na mei 2008 waarbij tientallen burgers om het leven zijn gekomen en honderden gewonden zijn gevallen. Verzoeker erkent dat ook in de Resolutie wordt bevestigd dat er intussen al vooruitgang is geboekt maar wijst erop dat er tegelijk nog grote vraagtekens worden gesteld bij de veiligheid van het land en van alle Libanezen evenals bij de politieke stabiliteit van Libanon. Rekening houdend met de algemene politieke en sociale situatie in zijn land van herkomst, meent verzoeker dan ook dat hij in geval van terugkeer nog steeds een reëel risico loopt op ernstige schade zodat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

In een derde onderdeel van het tweede middel vervolgt verzoeker, onder verwijzing naar de rechtsleer en de rechtspraak, dat in casu blijkt dat de "motivatie van de bestreden beslissing niet adequaat is, nu de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van verzoeker.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen wordt ondermijnd enerzijds door het ontbreken van enig begin van bewijs van de aanhoudingen van zijn superieur O.J. en/of van de andere leden van het spionagenetwerk waartoe deze behoorde en anderzijds door de vaagheid van zijn verklaringen, in het bijzonder omtrent de dagelijkse bezoeken van Hezbollah-aanhangers aan zijn ouderlijk huis.

2.4. Omtrent het gebrek aan bewijsdocumenten, argumenteert verzoeker dat de Commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat het gaat om een arrestatie en niet louter om betrokken partijen in een burgerlijk geschil. Indien hiervan melding wordt gemaakt op TV of in de kranten, dan gebeurt dat volgens verzoeker al zeker niet met vermelding van de namen van de betrokken arrestanten. Verzoeker voegt eraan toe dat hij de beelden trouwens niet zelf op TV heeft gezien maar hiervan op de hoogte werd gesteld door zijn vriend F.. Het is dan ook erg moeilijk om hiervan maanden na de feiten vanuit België bewijsmateriaal te verzamelen, aldus verzoeker. Tot slot verwijst verzoeker naar een aantal internetartikels die als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd en die staven dat er wel degelijk een problematiek bestaat van mensen die worden opgepakt op verdenking van collaboratie en spionage voor Israël.

De Raad stelt vast dat inderdaad het laatste jaar, blijkens de krantenartikels die verzoeker heeft toegevoegd aan het verzoekschrift, tientallen van spionage beschuldigde Libanezen opgepakt werden door de (militaire) veiligheidsdiensten en officieel werden aangeklaagd. Zo verzoeker stelt dat de namen van de beschuldigten niet zomaar in een krantenartikel worden vermeld en hij dan ook geen bewijs kan leveren van de aanhouding van zijn werkgever op grond van spionage merkt de Raad op dat enerzijds verzoeker zelf verklaard dat het nieuws dat J.O. werd aangehouden bekend werd gemaakt (gehoor p. 7) en anderzijds uit zijn verklaringen blijkt dat J.O. een schrijver is die reeds boeken heeft gepubliceerd zodat er vanuit kan gegaan worden dat zijn arrestatie niet onopgemerkt zal zijn geweest. De Raad is derhalve van oordeel dat zo J.O. zou zijn gearresteerd verzoeker wel degelijk bewijsstukken moet kunnen voorleggen en minstens de moeite zou hebben genomen om de kranten er op na te slaan zodat hij op de hoogte moet zijn of er al dan niet op het ogenblik dat J.O. werd aangehouden daarover werd gepubliceerd in kranten en media. Verzoeker maakt aan de hand van een aantal artikels waarin hij niet met naam wordt genoemd niet aannemelijk dat hij persoonlijk met deze problematiek werd geconfronteerd noch dat zijn werkgever daarmee werd geconfronteerd. De Raad merkt nog op dat overigens in één van de artikels die verzoeker indient een opsomming wordt gegeven van het profiel van de gearresteerden en dat daar noch een boekhandelaar noch een schrijver op vermeld staat. Deze vaststellingen ondermijnen het door verzoeker voorgehouden relaas.

2.5. Ook de vaststelling dat verzoeker vage verklaringen aflegt omtrent de dagelijkse bezoeken van Hezbollah-aanhangers aan zijn ouderlijk huis, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. De argumentatie in het verzoekschrift dat deze bezoeken hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Libanon, hij de informatie hieromtrent slechts uit tweede hand verkreeg, hij zelf geen rechtstreeks contact heeft met zijn ouders omdat dit te gevaarlijk zou zijn en zijn vader aan F. slechts het meest noodzakelijke zegt en vraagt, uit vrees om afgeluisterd te worden, biedt geen afdoende verschooning voor verzoekers beperkte kennis dienaangaande. Immers, aangezien verzoeker deze bezoeken van Hezbollah-aanhangers aanhaalt als een essentieel element van zijn vervolgingsvrees, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen blijft ondernemen om zich hieromtrent correct te informeren, zelfs indien hij de desbetreffende informatie slechts uit tweede hand zou kunnen verkrijgen. Verzoeker betwist overigens niet de motivering van de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat Hezbollah een dergelijke inefficiënte en tijdrovende opsporingsmethode gedurende verschillende

maanden zou volhouden, temeer volgens verzoekers bewering twee opsporingsbevelen werden afgeleverd.

2.6. De door verzoeker ter staving van zijn relaas voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, waar hij volhoudt dat de door hem neergelegde stukken de originele documenten zijn die hem vanuit Libanon werden overgemaakt, blijkt uit het administratief dossier dat het opsporingsbevel uitgevaardigd door de Mukhbarat van het ministerie van defensie Al Yarza en het opsporingsbevel uitgevaardigd door het veiligheidscomité van Hezbollah in Beiroet, louter kleurenkopieën zijn. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daargelaten het feit dat vragen kunnen worden gesteld bij de wijze waarop verzoekers vader deze stukken, die interne documenten betreffen, in zijn bezit zou hebben gekregen, geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom hij de originele stukken niet zou kunnen verkrijgen.

Met betrekking tot het politiedocument waarin aangegeven staat dat verzoekers broer F. gewond raakte nadat hij door een wagen werd aangereden, merkt de Commissaris-generaal terecht op dat dit document niet de minste aanwijzing bevat over de identiteit van de bestuurder van de wagen zodat dit stuk niet kan worden aanvaard als begin van bewijs van verzoekers bewering dat aanhangers van Hezbollah zijn broer aanreden.

Uit de attesten betreffende de medische behandeling die verzoeker in België kreeg kan niet worden afgeleid wat de oorzaak is van de verzoekers medische problemen, laat staan dat zijn klachten het gevolg zouden zijn van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Hoe dan ook, zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers relaas – *quod non* – wijst de Raad erop dat verzoeker zelf aanhaalt spionageactiviteiten te hebben ontwikkeld en hij hiervoor ruim werd betaald. Zelfs indien derhalve wordt aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk wegens spionage en collaboratie wordt gezocht, wat hij niet in het minst aannemelijk heeft gemaakt, kan hieruit niet zonder meer een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid. Het behoort immers tot de nationale soevereiniteit van een staat om collaborateurs met een eventuele gevangenisstraf te sanctioneren. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van spionage onevenredig zwaar zal worden gestraft om één van de redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten, ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker tevens verklaart dat hij niet denkt dat een gerechtelijke procedure werd opgestart (gehoor, p. 10).

2.8. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Zo verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd onderzocht of werd voldaan aan de voorwaarden voor toekenning van de subsidiaire bescherming, hetgeen een schending inhoudt van de motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk

gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder wijst de Commissaris-generaal erop dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in Libanon op dit ogenblik niet langer van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. De Raad stelt derhalve vast dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

In het verzoekschrift betwist verzoeker hoger aangehaalde analyse van de Commissaris-generaal omtrent de actuele situatie in Libanon en hij verwijst naar de Resolutie van het Europees Parlement van 22 mei 2008. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet cumulatieve voorwaarden oplegt voor het verlenen van subsidiaire bescherming: er dient sprake te zijn van een (reëel risico op een) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument RL2008-022w van 14 november 2008) blijkt dat in Libanon geen sprake meer is van een aan de gang zijnd internationaal gewapend conflict sinds het einde van het gewapend conflict tussen de staat Israël en de gewapende organisatie Hezbollah dat een einde nam op 14 augustus 2006. Uit dezelfde informatie blijkt verder dat na de beëindiging van het intern gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 werd gestreden tussen het Libanese leger en de gewapende islamitische Fatah al-Islam groepering in het Palestijns vluchtelingenkamp Nahr al-Bârid en de ondertekening van het Doha-akkoord op 21 mei 2008 waarmee een einde werd gemaakt aan het zes dagen durende gewapend geweld in mei 2008, in Libanon thans evenmin sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De vaststelling dat het Europees Parlement in hoger genoemde resolutie aangeeft ten zeerste verontrust te zijn over het escalerende geweld in Libanon en over de institutionele situatie in het land naar aanleiding van de mislukte presidentsverkiezingen en tevens wordt aangehaald dat bij recente gewelddadige conflicten tussen Hezbollah en andere milities in Beiroet en in andere delen van Libanon, na de besluiten van de Libanese regering op 6 mei 2008, en het geweld dat is opgelaaid na de afzetting van de generaal die belast was met de veiligheid van de luchthaven en de uitvaardiging van het verbod op de communicatiesystemen van de Hezbollah, tientallen burgers om het leven zijn gekomen en honderden gewonden zijn gevallen, kan hoger genoemde informatie geenszins ontkrachten. Integendeel, geheel in overeenstemming met de informatie waarop de Commissaris-generaal steunt, wordt in de resolutie gesteld dat de Libanese regering, om een eind te maken aan de confrontaties, inmiddels terug is gekomen op de besluiten die tot het geweld hebben geleid en dat de betrokken partijen, op initiatief van de Liga van Arabische Staten, op 15 mei 2008 zijn overeengekomen om gewapende manifestaties in al hun verschijningsvormen onmiddellijk te beëindigen, om de nationale dialoog gericht op de kwesties van de regering van nationale eenheid en de nieuwe kieswet te hervatten en terug te keren naar het normale leven en de situatie voor de recente ongeregelde heden. Tot slot stelt het Europees Parlement verheugd te zijn over de overeenkomst tot stand gekomen in Doha én over de positieve wijze waarop het leger en de veiligheidsdiensten hebben bijgedragen tot de beëindiging van de recente ontwikkelingen. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie aan die de overwegingen van de bestreden beslissing weerlegt zodat hij niet aantoonbaar dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 maart 2010 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS